

Οι Μητροπολίτες Πειραιώς και Κυθήρων για την Ουκρανική «Αυτοκεφαλία».

1. ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ

Κυριακή, 13 Οκτ. 2019 23:23

Ιερά Μητρόπολις Πειραιώς / Γραφείο επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών

Ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ προσευχόμενος προτείνει «σύμβασι» καί «συμφωνία» μέ τόν Πανάγιο Θεό λέγων: «Λύτρωσέ με ἀπό συκοφαντίας ἀνθρώπων καί φυλάξω τάς ἐντολάς σου» (Ψαλμ. 118, 134).

Ὁ διαχρονικός αὐτός λόγος ἔχει ἐφαρμογή σέ κάθε μετρητή στιγμή τοῦ χρόνου. Εἶναι ἐξωφρενικό ὅτι ἡ ταπεινότητά μου πού μόνος κατά τήν ἐχθεσινή ἔκτακτη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας μέ θέμα τήν Οὐκρανική κρίσι, κατέθεσα πολυσέλιδο ὑπόμνημα τό ὁποῖο ἔχει ἤδη δημοσιευθεῖ 12/9/2019 μέ τίτλο: **«Τό Οὐκρανικό ζήτημα. Ἡ ἀληθής Κανονική θεώρησις. Ἡ Διαπίστωσις. Ἡ Λύσις»** στά Πρακτικά τῆς Ἱεραρχίας καί ἀναλύοντας τό ἀνωτέρω ὑπόμνημα ἐμίλησε ἀρκετή ὥρα ἐπί τῆς κανονικῆς οὐσίας τοῦ θέματος, καταρρίπτων μέ προσφυγή στούς ἰ. Κανόνες καί τήν κανονική τάξι τό ἀβάσιμο καί ἔωλο κανονικῶς πόρισμα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νομοκανονικῶν Ζητημάτων πού υἰοθέτησε πλήρως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερώνυμος στήν Ἱεραρχία καί εἰδικώτερα ὅτι **δῆθεν κατά τούς Θ΄ καί ΙΖ΄ ἰ. Κανόνες τῆς Ἁγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔχει τό προνόμιο τῆς «ἐκκλήτου προσφυγῆς» παρά Ἀρχιερέων ὄλων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Κλιμάτων**, ἐνῶ αὐτό προδήλως δέν ἰσχύει διότι οἱ συγκεκριμένοι κανόνες καθιερώνουν παράλληλη δικαιοδοσία στόν Ἐξάρχο τῆς Διοικήσεως (σημερινό Προκαθήμενο κάθε τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου) καί στόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη ἢ Ἁγία ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐπικυρώσασα ὀρισμένως καί ὀνομαστικῶς τούς κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ἐπέλυσε γιά πάντα αὐτό τό θέμα. Συνεπῶς διευκρίνησα στήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας ὅτι χωρίς δωσιδικία καί ἀρμοδιότητα ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπελήφθη τελεσιδικῶν καί ὀριστικῶν ἀποφάσεων κατά τέως κληρικῶν καί ἤδη λαϊκῶν τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀποκαταστήσασα αὐτούς καί ἐπομένως οἱ σχετικές ἀποφάσεις εἶναι ΑΚΥΡΕΣ διότι ἐλήφθησαν ὑπό ἀναρμοδίου ὀργάνου καί ὅσα χρόνια καί νά περάσουν θά παραμένουν ΑΚΥΡΕΣ, διότι **στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ἰσχύει τό De facto ἀλλά μόνο τό De jure.**

Αὐτό ἐπιφέρει ὡς ἔννομη κανονική συνέπεια ὅτι ἡ **συγκληθεῖσα λεγομένη «ένωτική Σύνοδος» εἶναι καί αὕτη ΑΚΥΡΟΣ** διότι ἀπαρτίστηκε ἀπό λαϊκά πρόσωπα καί κατά ταῦτα ἡ χορήγησι τοῦ καθεστώτος τῆς Αὐτοκεφαλίας σέ αὐτήν τήν μή ὑποστατή «ἐκκλησιαστική» Δομή ἀποβαίνει ΑΚΥΡΟΣ.

Κατόπιν αὐτῶν τῶν προδήλων κανονικῶν ἀκυροτήτων πού προσπαθοῦν κάποιοι νά ἀντικρούσουν μέ προσφυγή στήν Ὄθωμανική αἰχμαλωσία τῆς Ἐκκλησίας καί στό Ρούμ Μιλλιέτ παρασιωπῶντες τήν κανονική τῆς Ἐκκλησίας τάξι τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐζήτησα ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν σύγκλησι Πανορθοδόξου Συνόδου γιά τήν ἐπίλυσι τοῦ δυσχερεστάτου αὐτοῦ θέματος πού ἐμπλέκεται δυστυχῶς ἡ γεωπολιτική καί ἡ γεωστρατηγική μέ ἐνέργειες πρὸς ὄλους τούς Προκαθημένους τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ταυτοχρόνως ἐμέμφθην τήν Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων διότι οὐδεμία εἰσήγησι παρουσίασε στήν Διαρκή Ἱ. Σύνοδο, στόν Μακαριώτατο Πρόεδρο καί τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τίς ἀπόψεις ἐπί τοῦ θέματος τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί **τήν προεκτίμησι τῶν τυχόν συνεπειῶν γιά τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τήν διακοπή τῆς κοινωνίας μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας καί τήν ἀναγνώριση ὑπ' Αὐτῆς Παλαιοημερολογιῶν ἐν Ἑλλάδι.**

Συγχρόνως απήντησα στον Πρόεδρο της Έπιτροπής των Νομοκανονικών ότι **ο Μητροπολίτης Όνούφριος δεν είχε καμία δυνατότητα να συμπράξει στην λεγομένη «ένωτική Σύνοδο»** όπως δεν θα είχε ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών να συμπράξει με τον αυτότιπλοφορούμενο ως «Αρχιεπίσκοπο Αθηνών» κ. Παρθένιο Βεζυρέα, καθηρημένο Διάκονο της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Έπομένως υπήρξα ο μόνος πού ωμίλησε επί της ουσίας και δυστυχώς έπειδή απέχωρησα από την Ίεραρχία θεωρών ότι έτελείωσε δεν παρευρέθη κατά την σύνταξη του Ανακοινωθέντος και έκ παραδρομής ίσως ή επί του Τύπου τριμελής Έπιτροπή δεν διευκρίνισε ότι όκτώ Συνοδικοί Σύνοδοι έζήτησαν την άναβολή λήψεως άποφάσεως διά τό δυσχερές του ζήτηματος και ή ταπεινότης μου μόνον έζήτησε την άμεση σύγκληση Πανορθόδοξου Συνόδου, κατά την όποιαν ή **Κανονική Έκκλησία της Ούκρανίας υπό τον Μητροπολίτη Όνούφριο θα είχε την δυνατότητα και την εύθύνη να έκκλησιάση τους καθηρημένους, άναθεματισμένους και άχειροτονήτους ψευδοκληρικούς των σχισματικών δομών της Ούκρανίας και να έπιφέρει την ειρήνευσι στην πολύπαθη αυτή χώρα, έφ' όσον ίσχυρίζεται ότι είναι και άπολύτως Αυτόνομος από την Ρωσική Έκκλησία.**

Έπομένως τά όσα άναγράφονται δεν άποδίδουν την άλήθεια διότι **ουδέποτε άπεδέχθη την πρόταση του Μακαριωτάτου περί άναγνωρίσεως της Αυτόκεφαλίας της άκύρου και άνυποστάτου «Έκκλησίας» πού δημιουργήθηκε στην Ούκρανία,** όπως στοιχειοθετήθηκε λέγων εύθαρσώς ότι καλούμεθα να άναγνωρίσωμε άκύρους έκκλησιαστικές πράξεις οι όποιες διαλύουν την ένότητα της Έκκλησίας και έπιφέρουν τραγικές συνεπειάς, προειδοποιών δι'αυτάς από τώρα.

Έν κατακλείδι βεβαίως έδήλωσα ότι **δι' αυτό τό διοικητικής φύσεως θέμα πού δεν τυγχάνει θέμα Όρθοδόξου άκριβείας περί την πίστιν, δεν θα προβώ άτομικώς εις οίανδήποτε ένέργεια διασπάσεως της ένότητος του Σώματος της Σεπτής Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος,** ως θα έπρατα αυθωρεί διά θέμα Οίκουμηνιστικής Διακοινωνίας, έφαρμόζων τον ΙΕ' Ίερό Κανόνα της ΑΒ' Αγίας Συνόδου διότι αυτό θα συνιστοῦσε άφρονα και άντιεκκλησιαστική ένέργεια. Διαμαρτύρομαι έπομένως δι' όσα κακοήθη σχόλια έγράφησαν λόγω παραπληροφορήσεως και άγνοίας της άληθείας.

Άλλωστε οίσοσδήποτε δύναται να άναζητήση τό σχετικό κείμενό μου από τά Πρακτικά της έχθεσινής Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος, τό όποίο και παραθέτω αυτούσιο κατωτέρω, έξουσιοδοτούμενος δημοσία από έμένα:

Πρός Την

Ίεράν Σύνοδον της Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος

ΑΘΗΝΑΙ

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

1. Η άπόλυτος ένώπιον Θεοῦ εύθύνη των Έπισκόπων και των Πρεσβυτέρων της Εκκλησίας είναι ή διατήρησις και ή μή διασάλευσις έπ' ουδένι της κανονικής, έκκλησιολογικής και λειτουργικής ένότητός Της, άξίας υπερετάτης κατά την Αρχιερατική προσευχή του Δομήτορος της Έκκλησίας Κυρίου δεηθέντος **«πάτερ αγιε, τήρησον αυτούς έν τῷ όνόματί σου ὡς δέδωκάς μοι, ίνα ὡσιν έν καθως ήμεϊς»** (Ιω. 17,11). Αύτή όμως ή ένότης όρίζεται από τό σαφή προσδιορισμό του Κυρίου, «καθως ήμεϊς» πού σημαίνει ότι πρότυπο αυτής της ένότητος είναι ό Τριαδικός Θεός. Όπως ήνωμένα και όμοούσια είναι τά τρία πρόσωπα του Παναγίου Θεοῦ έν άπολύτω, άληθεία, δικαιοσύνη και άφάτῳ άγάπη όφείλομεν να διατηροῦμε την ένότητα της

πίστεως «έν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3). Ἐπομένως ἐνότης πού δέν ἔχει ὡς πρότυπον τό «καθώς ἡμεῖς» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί στηρίζεται στό ψεῦδος, στή βία καί στήν παραβίασι τῶν ἐντολῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, ὅπως σήμερα ἐπιχειρεῖ ὁ συγκρητιστικός οἰκουμενισμός εἶναι βιασμός τῆς ἀληθείας καί τῆς οἰκείωσης τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ Πατερική ρῆσις τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πῶς ἀκόμη καί τό μαρτύριο, ἡ ὑψίστη ἀπόδειξις τῆς ἀφοσιώσεως καί τῆς ἀγάπης στόν Θεό, δέν μπορεῖ νά ἀποπλύνει τό κακούργημα τοῦ σχίσματος καί τῆς αἵρέσεως **«τό σχίσμα οὐδέ αἷμα μαρτυρίου ἀποπλύνει».**

Ἡ ἐνότης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος πού ἀποτελεῖ κατά τόν μεγαλιώδη ὀρισμό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ Κεφαλή Ἐκεῖνον (Ἐφ. 1,22-23) εἶναι ἀδιαπραγμάτευτος ἀξία καί δι'αυτό ἡ αἵρεσις τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ καί ἡ δι' αὐτῆς διασάλευσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ἀποτελεῖ κανονικό ἐγκλημα. Ἐπομένως, ὅποιαδήποτε ἐκκλησιαστική κίνησις, παρ' οἴουδητινος, πού προσβάλλει τήν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἔκπτωσι, διὰ τήν ὁποῖαν θά ἀποδοθεῖ λόγος ἐνώπιον τοῦ Δομήτορος καί Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως στήν προκειμένη περίπτωσι εἶναι ἐντελῶς ἀνεδαφικό νά ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν «ἀποκατάτασι» καί εἴσοδο σέ Αὐτήν, ἀμεταμελήτων καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί ἀχειροτονήτων, παρασυναγῶγων καί σχισματικῶν προσώπων, μέ φερόμενες «ἐνοριακές συναθροίσεις» καί τήν ἴδια στιγμή αὐτό τό γεγονός, νά ὀδηγεῖ σέ διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ 12.500 κανονικές ἐκκλησιαστικές ὀντότητες-Ἐνορίες καί 100 κανονικούς Μητροπολίτες στήν Οὐκρανία, καί μέ ἓνα Πατριαρχεῖο 270 Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων καί ἄνω τῶν 250.000.000 πιστῶν, σήμερα μάλιστα πού ὁ μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο) ἀναδιοργάνωσε τό ψευδοπατριαρχεῖο Κιέβου, μέ χαρακτηριστική πρόσφατη ἀπόφασι Οὐκρανικοῦ Δικαστηρίου πού ἀπαγόρευσε τήν διάλυσή του, ἐναχθεῖς ἀπό τά «ἔκγονά» του!!! (<https://www.romfea.gr/ekklisies-ts/ekklisia-tis-oukranias/31349-to-dikastirio-apagoreuse-stin-autokefali-ekklisia-tis-oukranias-na-dialusei-to-legomeno-patriarxeio-kiebou>).

2. Συνηγορῶ τό ἀπό 1/9/2019 ἀποσταλέν κείμενο τοῦ πάντοτε μετά μεγίστης ὀξυνοίας, ἐπιγνώσεως τῶν γεγονότων, διακρίσεως βαθυνουστάτης, γράφοντος Πανοσιολ. Ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ Ἁγιορείτου (Ἰ. Κελλίον Φιλαδέλφου) ὅσον ἀφορᾷ στήν γεωπολιτική διάστασι τοῦ θέματος, προσθέτων ὅμως, ὅτι οἱ Εὐρωατλαντισταί ἐπιχειροῦντες νά συμπνίξουν τήν Ρωσική Ὀμοσπονδία, ἔχουν καταρτίσει σχέδιο ἀποκοπῆς τῆς ἀπό τίς θερμές λεγόμενες θάλασσες, μέ προτεκτοράτα μετά τίς χῶρες τῆς Βαλτικῆς, τίς Μολδαυῖα, Οὐκρανία, Γεωργία καί τό Ἄζερμπαϊτζάν, γεγονός πού «ἀνάγκασε» τήν Ρωσική Ὀμοσπονδία νά καταλάβει στρατιωτικῶς καί νά «προσαρτίσει» τήν Κριμαία γιά νά ἔχει ἔξοδο διὰ τῆς Ἄζοφικῆς θαλάσσης, στήν Μεσόγειο καί στά συμφέροντά τῆς στήν Μέση Ἀνατολή. Εἶναι πρόδηλο τό γεγονός ὅτι τό τεράστιο Κράτος τῆς Ρωσσίας, δέν μπορεῖ νά περιοριστεῖ στό λιμάνι τοῦ Ἀρχαγγέλου στόν Ἀρκτικό κύκλο καί τοῦ Βλαδιβοστόκ ἀπέναντι ἀπό τίς Ἰαπωνικές νήσους στόν Εἰρηνικό ὠκεανό. Ἐπομένως **στό Οὐκρανικό ζήτημα ἐργαλειοποιήθηκε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία**, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τίς κατά καιρούς δηλώσεις κυβερνητικῶν στελεχῶν τῶν ΗΠΑ μέ πρωτιστεύουσα τήν σχετική συγχαρητήρια δήλωσι τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Μάικ Πομπέο γιά τήν χορήγησι Αὐτοκεφαλίας στήν λεγομένη «Οὐκρανική Αὐτοκέ-φαλη Ἐκκλησία» (<http://www.skai.gr/news/world/article /394142/apoluti-stirixi-ton-ipa-sto-autokefalo-tis-oukran ikis-ekklisias/>), γεγονός πού δέν ἔχει προηγούμενο, γιά μία αὐστηρῶς ἐκκλησιαστική ἐνέργεια νά συγχαίρει ὁ Ἵπουργός Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ. Βεβαίως ὁ Ἑλληνικός λαός τελεῖ σέ παραπικρασμό ἀπό τήν ἄκριτη Ρωσική ἐξωτερική πολιτική, ἐνισχύσεως τοῦ διαχρονικοῦ ἐχθροῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῶν Ὀρθοδόξων Βαλκανικῶν λαῶν, τοῦ Τουρκικοῦ Ἰσλαμικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τόν ὁποῖον ὄχι μόνο ἐξοπλίζει μέ ὑπερσύγχρονα ὀπτικά συστήματα, ἀλλά καί τόν ἀναβαθμίζει σέ πυρηνική δύναμι μέ τήν κατασκευή τριῶν πυρηνικῶν ἐργοστασίων.

Δέν λησμονοῦμε τήν διαχρονική συμπεριφορά τῶν ὀρθοδόξων Ρώσων «ἀδελφῶν» μας ἀπό τά Ὁρλωφικά (1770) στήν Μεγάλη Βουλγαρία τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (1877-1878), ἀπό τήν Ἱερά Συμμαχία (1815) στήν Παλαιστίνιο Ἐταιρεία (1882) διαρπαγῆς τῶν προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπό τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο, ἀπό τόν ἐξοπλισμό τοῦ Λένιν στόν Κεμάλ Ἀτατούρκ καί τούς Τσέτες γιά τίς γενοκτονίες τοῦ Ποντιακοῦ καί Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἕως τήν σημερινή ἐχθρική συμπεριφορά τῆς Ρωσσοικῆς Ὁμοσπονδίας μέ τόν ἐξοπλισμό τῆς Τουρκίας καί τήν πυρηνική της ἀναβάθμισι.

Δέν θά μπορούσε ὁ Πρόεδρος Πούτιν καί ἡ μεγάλη Ρωσσοική Ὁμοσπονδία νά συστήσει ἕνα κραταιό Ὁρθόδοξο τόξο, ἀντίπαλο δέος τῶν Εὐρωατλαντιστῶν καί τῶν ὄπισθεν κεκρυμένων Σιωνιστῶν καί μέ ἕνα τηλεφώνημα νά προστατεύσει τόν πρῶτο Θρόνο κατά τούς Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀπό τήν Τουρκική θηριωδία, νά ἀνοίξει τήν Χάλκη, νά λειτουργήσῃ τήν Ἁγία Σοφία, τό παλλάδιον τῶν Ὁρθοδόξων, νά ἀναγνωρίσει ἡ Τουρκία τήν διεθνή Νομική Προσωπικότητα τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Νά ἀποδοθοῦν σέ Αὐτό οἱ περίπτυστοι Ἱ. Ναοί τῆς μαρτυρικῆς Ρωμηοσύνης, πού ἔχουν μετραπεῖ σέ τεμένη; Ὅλα αὐτά δέν μπορούμε νά τά λησμονήσωμε, οὔτε τήν ὑφέρπουσα φενάκη τῆς «τρίτης» Ρώμης ἢ τῆς θεωρίας τῶν λευκῶν καλιμαυχίων, ἀλλά καί δέν δυνάμεθα ἐκκλησιολογικά νά συμβάλωμε μέ λόγους ἢ ἔργα στήν διασάλευσι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

3. Παρακολουθῶ ὅπως στήν ἀρχή κατέθεσα κείμενα καί δημόσιες τοποθετήσεις Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, Ἑλλογιμωτάτων καί Ἐντιμολογιωτάτων Καθηγητῶν καί ἄλλων δημοσιολογούντων οἱ ὅποιοι ἀναφέρονται σέ περιπτωσιολογίες ἀντικανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐνεργειῶν κατά τό Ρούμ Μιλλιέτ, καθῶς καί στούς γνωστούς ἰ. κανόνες Γ', Δ' καί Ε' τῆς τοπικῆς Συνόδου τῆς Σαρδικῆς ἢ προβάλλουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς Ταμιούχος τῆς Χάριτος δέν ὑπόκειται σέ περιορισμούς, ἢ ὅτι ὑφίσταται κανονικῶς ἡ δυνατότητα ρυθμίσεως τοῦ θέματος μέ τήν χρῆσι οἰκονομίας καί ὄχι τῆς ἀκριβείας, ἢ ὅτι μέ τήν ἀνάκλισι τῆς Πράξεως τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ' τοῦ 1686 σήμερα 300 χρόνια μετά ταῦτα, ἄλλαξε πλέον τό κανονικό καθεστῶς τῆς Οὐκρανίας ἢ ἀποπειρῶνται νά ἀντλήσουν ἐπιχειρήματα ἀπό τήν Ὁθωμανική αἰχμαλωσία τοῦ Γένους καί τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὅτι μόνη προϋπόθεσι τῆς Αὐτοκεφαλίας εἶναι ἡ μετάνοια γιά τήν ἀποκατάστασι τῶν σχισματικῶν καί παρασυναγῶγων, ἢ προβάλλουν τό πρόδηλο δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χορηγήσεως τοῦ καθεστώτος τῆς Αὐτοκεφαλίας ἢ **ἰσχυρίζονται, ὅτι δῆθεν δέν ἔχομεν τό κανονικόν δικαίωμα νά κρίνωμε τήν ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας καί Ἱεράς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά μόνον νά τήν ἐφαρμόσωμεν**, παρ' ὅτι διά τῆς ἐφαρμογῆς θά γίνωμε συναυτουργοί εἰς μία ἄκυρο πρᾶξι, ὡς κατωτέρω θά ἀποδείξω, πού διασαλεύει τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, παραθεωροῦντες ὅλοι τίς βασικές προϋπὸθεσεις αὐτοῦ τοῦ ζητήματος πού εἶναι ὁ σεβασμός τῆς ταυτότητος τῶν ποινῶν, ἐνός ἐκ τῶν τεσσάρων συνεκτικῶν στοιχείων (α. Κοινό ποτήριον, β. Δίπτυχα, γ. Εἰρηνικά γράμματα, δ. Ταυτότης ποινῶν) τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ἡ κανονική δωσιδικία, ἐπί τῆς συγκεκριμένης ὑποθέσεως. Ἡθελημένως ἢ ἀθελήτως παραθεωροῦν τίς βασικοτάτες αὐτές προϋπὸθεσεις τοῦ φαινομενικῶς περιπεπλεγμένου αὐτοῦ προβλήματος γιά τό ὅποιο ἡ Ἁγιωτάτη μας Ἐκκλησία ἔχει δώσει λύσι διά τῆς Ἁγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό τό 691 μΧ, ἐπί Ἰουστινιανοῦ Β' τοῦ Ρινοτμήτου, συνελθούσης ἐν Τρούλω, ἡ ὅποια διά τοῦ Β' Αὐτῆς Κανόνος ἐπεκύρωσε ὀρισμένως τούς ἐν Καρθαγένῃ Ἱ. Κανόνας οἱ ὅποιοι ἐπιλύουν τό θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δωσιδικίας ἀπό τοῦ ἔτους 424.

Εἰς τό σημεῖο αὐτό, πρέπει νά εἰπωθεῖ, ὅτι στήν ἀγία μας Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά ἐθιμικό δίκαιο, διότι τό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρέει ἀπό τήν Ἀποκάλυψι τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἔνσαρκος Ἀλήθεια κατά τήν ἰδική Του κοσμική διακήρυξι «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰω. 14,6) καί ἀπό τήν ἐπίπνοια τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ

Πνεύματος πού τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐπεδήμησε στήν Ἐκκλησία καί παραμένει σέ Αὐτήν κατά τήν ἀψευδῆ βεβαίωσι τοῦ Κυρίου «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὀδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰω. 16,13). Ἐπομένως τὸ Δίκαιο στήν Ἐκκλησία, δέν εἶναι ἀνθρωπίνη νομοκατασκευὴ καί ἀντίληψι ἀλλὰ πηγάζει ἀπὸ τὸν ἀποκεκαλυμμένο Εὐαγγελικὸ Νόμο, τοὺς κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Τοπικῶν πού Ἐκεῖνες ἐκύρωσαν καί τοὺς Κανόνες τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων. Εἰρήσθω δέ ἐν προκειμένῳ ὅτι καί ἐάν ἀκόμη δεχθῶμεν ὅτι ὑφίστατο στήν Οὐκρανία συντρέχουσα κανονικὴ ἀρμοδιότης καί ὄρωσιδικία τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας διότι «ἐπιπροσπικῶς» εἶχε παραχωρηθεῖ στήν Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἢ Οὐκρανία τὸ 1686, ἢ συντρέχουσα αὐτῇ ἀρμοδιότης καί ὄρωσιδικία ἔπαυσε ὅταν ἐκινήθη πρώτη ἢ Ρωσικὴ Ἐκκλησία καί ἐπεραιώθη ἢ κανονικὴ διαδικασία, γεγονός πού ἀνεγνώρισε καί ὁ Σεπτὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος μέ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικὸ Του Γράμμα πρὸς τὸν μακαριστὸν Πατριάρχην Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον, πού παραθέτω κατωτέρω.

4. Ἀσφαλῶς τὸ Σεπτὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ Κανονικὸ Δίκαιο τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔχει κατὰ τοὺς θεῖους καί ἱερούς Κανόνας Γ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ΚΗ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὰ πρεσβεῖα τιμῆς μεταξύ τῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων, μετὰ τὸν Θρόνον τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης στήν Ἀδιαίρητη Ἐκκλησία. Μετὰ δέ τὴν σχᾶσι καί ἔκπτωσι ἐξ Αὐτῆς τοῦ Θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, πού ἀπέβη δυστυχῶς ὁ παναιρετικὸς Παπισμὸς, ὁ ὀλετήρας τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ (Θρησκευτικοὶ πόλεμοι, ἱερά Ἐξέτασις, Μεταρρύθμισις, ἀθεϊσμός, μηδενισμός) τυγχάνει ὁ πρῶτος Θρόνος στήν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καί ἔχει τὸ κανονικὸ καί ἔννομο δικαίωμα τῆς τιμητικῆς προεδρίας, τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῆς προεδρίας, ὡς *primus inter pares*, συγκληθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ συντονισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς συμβαίνει μέ ὅλες τίς προεδρίες ἀνά τὸν κόσμον διῴστορικῶς, χορηγεῖ δέ Αὐτοκεφαλία καί Αὐτονομία σέ Ἐκκλησιαστικὴς Δομές, ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐγκρίσεως τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων, ἀπὸ τὴν ὀποθενδῆποτε συγκληθησομένη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Τὰ ἀνωτέρω βεβαίως ἰσχύουν ἐπειδὴ δέν κατορθώθηκε μέ κύρια εὐθύνη τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἢ συναπόφασι τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν γιὰ τὴν ἀποδοχὴ διαδικασίας χορηγήσεως τῆς Αὐτοκεφαλίας καί τοῦ Αὐτονόμου πού συζητεῖται ἐπὶ πενήντα ἔτη καί προβλέπει αἴτησι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, συναίνεσι τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας καί ἔγκρισι τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Κατὰ ταῦτα τὸ Σεπτὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἠδύνατο νὰ χορηγήσει Αὐτοκεφαλία σέ Ἐκκλησιαστικὴ Δομὴ πού τὸ ζητεῖ καί πού πληροῖ τοὺς κανονικοὺς ὄρους, ἀλλὰ στήν συγκεκριμένη περίπτωσι τῆς Οὐκρανίας παρ'ὅτι αὐτὴ ἢ ἀνεξάρτητη κρατικὴ πλέον ὄντοτης εἶχε τὸ κανονικὸ δικαίωμα ἢ κανονικὴ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐκζητήσῃ τὴν χορήγησι καθεστῶτος Αὐτοκεφαλίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΙΖ' ἰ. Κανόνος τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγορευούσης «Εἰ δὲ καί τις ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐκαινίσθη πόλις, ἢ αὔθις καινισθεῖη, τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν ἢ τάξις ἀκολουθεῖτω», ἐγείρεται τὸ θέμα ὅτι ἢ μόνη κανονικὴ ἐκκλησιαστικὴ δομὴ τῆς χώρας, πού μέ ἀπόφασι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ' ἀπὸ τὸ 1686 διοικεῖται ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας καί σήμερον ἔχει καθεστῶτος αὐτονομίας χορηγηθὲν ἀντικανονικῶς ἀπὸ τὴν Ρωσικὴ Ἐκκλησία, δέν ἐπιθυμεῖ καί δέν ἐπιδιώκει τὴν ἀνακήρυξί τῆς σέ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία.

Γι' αὐτὸ καί δέν χωρεῖ οὐδεμίαν σύγκρισιν τοῦ χορηγηθέντος Αὐτοκεφάλου στοὺς σχισματικοὺς καὶ παρασυναγωγούς τῆς Οὐκρανίας, μέ τὴν κανονικὴν χορήγησιν ὑπὸ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ καθεστῶτος τῆς Αὐτοκεφαλίας στίς Κανονικὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σερβίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Τσεχίας-

Σλοβακίας. Τήν Αυτόκεφαλία τῆς Οὐκρανικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐπέδιδωκαν ὁ δυτικόφιλος τέως Πρόεδρος τῆς Χώρας Πέτρο Ποροσένκο, τό Κοινοβούλιο καί οἱ δύο σχισματικές Δομές, ἡ «Οὐκρανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία-Πατριαρχεῖο Κιέβου», πού ἀποσπάστηκε τό 1992 ἀπό τό Ρωσικό Πατριαρχεῖο, μέ σκληρές ἐπιθέσεις καί ἀναθέματα κατά τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας μέ ἐπικεφαλῆς τόν καθηρημένο καί ἀναθεματισμένο πρῶην Μητροπολίτη Κιέβου, μοναχό Φιλάρετο (Ντενισένκο) καί ἡ «Οὐκρανική Αυτόκεφαλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία», πού δημιουργήθηκε τό 1921 ἀπό τίς Σοβιετικές Ἀρχές μέ τόν ψευδεπίσκοπο Βασίλειο Λιπκίβσκυ πού χειροτονήθηκε ἀπό «ἱερεῖς καί λαϊκοῦς»!!! καί ἔνεκεν τῆς συμπράξεώς της μέ τούς Ναζί κατακτητές τῆς Χώρας κατεδιώχθη καί συνέπτυξε ἄθνη «ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν» καί μετὰ ταῦτα ἀνεβίωσε τό 1980 ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Πατριάρχη» Μοσισλάβ πού ζοῦσε στή Δύση καί διοικεῖτο ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Μητροπολίτη Κιέβου καί πάσης Οὐκρανίας» Μακάριο Μαλέτιτς, καθηρημένο πρῶην Ἱερέα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας «χειροτονημένο» ψευδεπίσκοπο ἀπό τόν καθηρημένο Διάκονό της Βίκτωρα Τσεκάλιν, τραγικό πρόσωπο μέ πλούσιο «ἱστορικό», ὡς «Ὁρθόδοξος» ψευδεπίσκοπος, Οὐνίτης, Εὐαγγελικός, Πάστορας, κατεγνωσμένος δικαστικῶς παιδεραστής, συνταξιοδοτηθεῖς ὡς φρενοβλαβής.

Τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο «ἀπεκατέστησε» στήν κανονική τάξι τίς δύο αὐτές σχισματικές «Ἐκκλησιαστικές» Δομές μέ τούς ἐπικεφαλῆς των, τῶν ὁποίων τήν κανονική κατάστασι οὐδεμία ἄλλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνεγνώριζε καί ἀναγνωρίζει ἄχρι τοῦ νῦν. Εἰδικώτερα ὁ μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο), κληρικός τυγχάνων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὡς Μητροπολίτης Κιέβου τό 1992 καθηρέθη, ὅπως προελέχθη, ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑπουργήματος καί μετὰ ταῦτα ἀναθεματίσθη γιά τήν πρόκλησι σχίσματος ἀλλά καί γιά ἐτέρας ἀντικανονικάς αὐτοῦ ἐνεργείας (πορνεία), ὁ δέ ἕτερος Μακάριος Μάλετιτς οὐδεμία κανονική χειροτονία κέκτηται, ὡς καταδείξαμε.

Ἐν συνεχείᾳ συνεκροτήθη μία λεγομένη «Ἐνωτική Σύνοδος», πού ἐξέλεξε ὡς «Προκαθήμενο» τόν «Μητροπολίτη» Ἐπιφάνιο, «χειροτονία» τοῦ ἀναθεματισμένου μοναχοῦ Φιλάρετου καί ἀκολούθως χορηγήθηκε στήν προελθούσα, ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν νέα Δομή τό καθεστῶς τῆς Αυτόκεφαλίας. Τό κρίσιμο ἐπομένως θέμα πού τίθεται ἀπό κανονικῆς ἐπόψεως στό συγκεκριμένο ζήτημα εἶναι ἂν οἱ ἀποφάσεις τελείας Συνόδου προεδρευομένης ὑπό Πατριάρχου ὡς εἶναι ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶναι ἀνέκκλητες ἢ δύνανται νά ἐκκληθοῦν ἐνώπιον ἄλλης Πατριαρχικῆς Συνόδου. Τό θέμα αὐτό ἀπησχόλησε τήν Οἰκουμενική Ἐκκλησία μετὰ τήν Σύνοδο τῆς Σαρδικῆς καί τούς κανόνες Αὐτῆς Γ΄, Δ΄ καί Ε΄ στήν ὁποία μετεῖχαν οἱ Δυτικοί Ἐπίσκοποι καί προήδρευσε ὁ Ὅσιος Κορδοῦης, συγκροτηθείσης ἐν ταῦτῶ καί Συνόδου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐπισκόπων στήν σημερινή Φιλιππούπολη.

Πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Ζώσιμος ἐπικαλούμενος τούς κανόνες τῆς Σαρδικῆς, ὡς κανόνες ἄθνη τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, διεξεδίκησε δικαιώματα ὑπάτου δικαστοῦ ἐπί τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Β. Ἀφρικῆς καί ἀξίωσε τήν ἀποκατάστασι τοῦ καθαιρεθέντος ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Sicca Οὐρβανό, πρεσβυτέρου Ἀπιαρίου. Οἱ ἀφρικανοί Ἐπίσκοποι ἀπέκρουσαν διαρρήδην τό ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ζωσίμου καί τοῦ διαδόχου του Βονιφατίου Κελεστίνου Α΄ ἀξιούμενο δικαίωμα ὑπάτου δικαστοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν τους τό 424.

Προηγουμένως ἡ ἐν Καρθαγένη τοπική σύνοδος μέ τόν ΛΣΤ (31) κανόνα της (κατ' ἀρίθμησιν «Πηδαλίου»), ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπαράλακτος καί μέ τόν ΡΛΔ (129) κανόνα τῆς ἰδίας Συνόδου νομοθέτησε: «Ὁμοίως ἦρσεν, ἵνα οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ διάκονοι καί οἱ λοιποὶ κατώτεροι κληρικοί, ἐν αἷς ἔχουσιν αἰτίαις, ἐὰν τὰ δικαστήρια μέμφωνται τῶν ἰδίων ἐπισκόπων, οἱ γείτονες ἐπίσκοποι ἀκροάσωνται αὐτῶν καί, μετὰ συναιδέσεως τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαθῶσιν οἱ προσκαλούμενοι παρ' αὐτῶν ἐπίσκοποι. Διό, εἰ καί περὶ αὐτῶν ἔκκλητον παρέχειν νομίσωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καί περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλακίς ὤρισται.

Οἱ δὲ πρὸς περαματικά δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ' οὐδενὸς ἐν τῇ Ἀφρικῇ δεχθῶσιν κοινωνίαν» καὶ τὸ ἀπολύτως σημαντικὸν εἶναι ὅτι οἱ κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐπεκυρώθησαν ὀρισμένως καὶ ὀνομαστικῶς ἀπὸ τὸν Β' κανόνα τῆς Ἁγίας Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπλῶς δὲ ἀπὸ τὸν Α' τῆς Δ' καὶ τὸν Α' τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπομένως ἡ Ἀδιαίρετος Ἐκκλησία ἐδέχθη ὅτι **τά ὑπὸ τοῦ Γ', Δ' καὶ Ε' κανόνων τῆς Σαρδικῆς, ὀριζόμενα ἀφοροῦσαν εἰδικὸ πρόνομοιο πού ἀπενεμήθη στὸν τότε Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, διὰ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑποκειμένους Ἐπισκόπους καὶ μόνον** καὶ ὄχι ἀνάθεσις ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας σέ αὐτόν. Σχετικά ὁ Ζωναρᾶς λέγει: «Οὔτε οὖν τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἐστὶν ὁ κανὼν, οὔτε πάσας τὰς ἐκκλήτους ἀνατίθησι αὐτῷ ἀλλὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ» (Σ.Γ.241), ὁ δὲ Βαλσαμῶν ἀναφέρει: «εἰδικὸν γὰρ ἐστὶ τοῦτο εἰς τὰς ἐκκλησιαστικάς ὑποθέσεις τοῦ Πάπα καὶ κρατεῖν ὀφείλει ἔνθα ἐξεφωνήθη» (Σ.Γ.239). Συνεπῶς ἡ ἀπαίτησις τοῦ τότε Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης γιὰ πρόνομο ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐγίνε δεκτὴ ἡ κανονικὴ διάταξι τῆς Συνόδου τῆς Καρθαγένης διὰ τῆς Ἁγίας Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὅτι θὰ ἀφορίζονται οἱ κληρικοὶ ἐτέρου ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος πού θὰ ἐκκαλοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης τὰς ὑποθέσεις των.

Στὴν Ὁρθόδοξο Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἰ. Κανόνων Θ' καὶ ΙΖ' τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού διακελεύουν: «Εἰ δὲ πρὸς τὸν τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας μητροπολίτην, ἐπίσκοπος ἢ κληρικὸς ἀμφισβητοίη, καταλαμβάνετω τὸν ἑξαρχὸν τῆς διοικήσεως, ἢ τὸν τῆς βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, καὶ ἐπ' αὐτῷ δικαζέσθω», σέ προσβολὴ δι' ἐκκλήτου δὲν ὑπόκειται, δηλ. τυγχάνει ἀνέκκλητος ἐκδοθεῖσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις ὑπὸ τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου, συνελθούσης κατ' ὀρθὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ΚΗ' ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ τοῦ Δ' κανόνος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ὅπως εἶναι ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίᾳ τοῦ Ἐξάρχου τῆς Διοικήσεως τελοῦσα Γενικὴ Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν ἢ ἡ ὑπὸ τὴν Προεδρίᾳ τοῦ Πατριάρχου τελοῦσα Σύνοδος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος.

Τόσον ὁ Θ' ὅσο καὶ ὁ ΙΖ' Ἰ. Κανόνες τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου θέτουν διαζευκτικὸ ἢ στὴν ἴδια κανονικὴ πρόβλεψι γιὰ τὸν Ἐξαρχὸ τῆς Διοικήσεως καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως καὶ παρέχουν δυνατότητα ἰσοτίμου προσφυγῆς καὶ ἐπομένως δὲν ἀνιδρύουν οἱ κανόνες γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως ὑπερτάτη δικαστικὴ ἀρμοδιότητα καὶ ἕτερο βαθμὸ δικαιοδοσίας. Ἐξαρχὸς δὲ τῆς Διοικήσεως σήμερον εἶναι ὁ Πρόεδρος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Ὁ Βαλσαμῶν ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «Αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκεινται, Ν ΡΚΓ', κβ, Β.Γ.α.λη «ὁ μακαριώτατος πατριάρχης ἐκείνης τῆς διοικήσεως μεταξύ αὐτῶν ἀκροάσθω, κακεῖνα ὀριζέτω ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι, καὶ τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενὸς μέρους κατὰ τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου», στὴν δὲ «Ἐπαναγωγὴ» ΙΑ',6(J.G.R. τ Β', 260) «Τὸ τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδὲ ἀναψηλαφᾶται ὑφ' ἐτέρου, ὡς ἀρχὴ καὶ αὐτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων», ὁ δὲ Ἱερὸς καὶ Μέγας Φώτιος στὰ «Νομοκανονικά» του Θ, α' (Σ.Α. 169) γράφει: «οὔτε γὰρ ἐκκαλοῦντο αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι».

Κατὰ ταῦτα ἡ δικαστικὴ κρίσις οἵασδήποτε Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Συνόδου πού ἀποτελεῖ κατὰ τὸ κανονικὸ μας δίκαιο τελεία Σύνοδος καὶ ἐκφέρεται μετὰ ἀπὸ ἐκδίκασι κανονικῆς ὑποθέσεως τυγχάνει ἀνέκκλητος δυναμένη μόνον νὰ ἐκκληθῆ ἐνώπιον Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Π. Παναγιωτάκου «Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Τὸ ποινικὸ Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας» σελ. 836 ἐπ., ΑΘΗΝΑΙ 1962). Ὑπομνηματίζων ὁ θεοφώτιστος Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης τὸν Θ' Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στίς σελ. 192-193 «Πηδάλιο» ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλ. 1998, «ἀπαντῶν» στὸν ἐξωμότη καὶ ἐξουνιτισθέντα Βησσαρίωνα καὶ στοὺς ὅπως ἀναφέρει Παπιστῆς Βίνιον καὶ Βελαρμῖνον, ἀναφέρεται στό ζήτημα μὲ ἐξαίρετη κανονικὴ ἀνάλυσι λέγοντας χαρακτηριστικά:

«Ὅτι μὲν γάρ ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τὰς διοικήσεις καὶ ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτόν ἐδόθη ἀπὸ τὸν Κανόνα τοῦτον ἢ ἔκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ δῆλόν ἐστι

α'. διατί ἐν τῇ δ'. πράξει τῆς ἐν Χαλκηδόνι ταύτης Συνόδου ὁ Κων/νουπόλεως Ἀνατόλιος ἐνεργήσας ὑπερόρια, καὶ λαβὼν τὴν Τύρον ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν τῆς Φώτιον, καὶ δούς αὐτὴν εἰς τὸν Βηρυτοῦ Εὐσέβιον, καὶ καθελὼν καὶ ἀφορίσας τὸν Φώτιον, ἐμέμφθη καὶ ἀπὸ τούς ἄρχοντας, καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν Σύνοδον διὰ τοῦτο. Καὶ ἀγκαλά ἐπροφοασίσθη πολλά, μέ ὅλον τοῦτο ὅσα ἐκεῖ ἐνήργησεν, ἀκυρώθησαν ὑπὸ τῆς Συνόδου, καὶ ὁ Φώτιος ἐδικαιώθη, καὶ τὰς ἐπισκοπὰς τῆς Τύρου ἔλαβε. Διό καὶ ὁ Ἐφέσου Ἰσαάκ ἔλεγεν εἰς Μιχαήλ τὸν πρῶτον τῶν Παλαιολόγων, ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἐκτείνει τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς (κατὰ τὸν Παχυμέρη βιβλ. στ'. κεφ. α').

β'. ὅτι οἱ πολιτικοὶ καὶ βασιλικοὶ νόμοι δὲν προσδιορίζουσιν ὅτι ἡ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μόνον κρίσις καὶ ἀπόφασις δὲν δέχεται ἔκκλητον, ἀλλ' ἀορίστως ἐκάστου Πατριάρχου καὶ τῶν Πατριαρχῶν πληθυντικῶς.

Λέγει γάρ Ἰουστινιανὸς Νεαρά ργκ', ὁ Πατριάρχης τῆς Διοικήσεως ἐκεῖνα ὀριζέτω, ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Κανόσι καὶ τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενὸς μέρους κατὰ τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου. Καὶ ὁ σοφὸς Λέων ἐν τῷ α'. τίτλ. τῆς νομικῆς αὐτοῦ ἐπιτομῆς, λέγει, τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτω οὐχ ὑπόκειται, οὐδὲ ἀναψηλαφᾶται ἀπὸ ἄλλον, ὡς ἀρχὴ ὄν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξ αὐτοῦ γάρ πάντα τὰ κριτήρια, καὶ εἰς αὐτό ἀναλύει. Καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς πάλιν βιβλ. γ. κεφ. β. τῆς συναγωγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁ ἀρμόδιος Πατριάρχης ἐξετάσει τὴν ψῆφον, μὴ δεδιὼς ἔκκλητον, καὶ βιβλ. α'. τίτλ. δ' τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαταγῆς, οὐκ ἐκκαλοῦνται αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι, καὶ πάλιν βιβλ. α'. τίτλ. δ'. κεφ. κθ' κατὰ τῶν ἀποφάσεων δὲ τῶν Πατριαρχῶν, ἐνομοθετήθη ἀπὸ τούς πρό ἡμῶν Βασιλεῖς νά μὴ γίνετα ἔκκλητος.

Λοιπὸν ἀνίσως κατὰ τούς Βασιλεῖς τούτους, οἵτινες συμφωνοῦσι μέ τούς ἱερούς Κανόνας, αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν πάντων δὲν δέχονται ἔκκλητον, ἥτοι δὲν ἀναβιβάζονται εἰς ἄλλου Πατριάρχου κριτήριον, πῶς ὁ Κωνσταντινουπόλεως δύναται ταύτας νά ἀνακρίνη; καὶ ἂν ὁ παρῶν Κανὼν τῆς δ' ἀλλά καὶ ιζ' αὐτῆς, σκοπὸν εἶχε νά ἔχη ὁ Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἔκκλητον τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν, πῶς οἱ Βασιλεῖς ἤθελαν θεσπίσουν ἐκ διαμέτρου ὅλον τό ἐναντίον, εἰς καιρὸν ὅπου αὐτοὶ ἐγένωσκον ὅτι οἱ μὴ συμφωνοῦντες τοῖς Κανόσι πολιτικοὶ νόμοι μένουσιν ἄκυροι; γ'. ὅτι, ἂν δώσωμεν κατὰ τούς ἀνωτέρω Παπιστάς ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως κρίνει τούς Πατριάρχας, καὶ ἀνακρίνει τὰς κρίσεις αὐτῶν, ἐπειδὴ ὁ Κανὼν δὲν κάμνει ἐξαίρεσιν τίνος καὶ τίνος Πατριάρχου, ἄρα κρίνει ὁ αὐτός καὶ ἀνακρινεῖ καὶ τὸν Ρώμης, καὶ οὕτως ἔσται ὁ Κωνσταντινουπόλεως καὶ πρῶτος καὶ ἔσχατος καὶ κοινὸς κριτῆς πάντων τῶν Πατριαρχῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Πάπα».

Ἐς σημειωθεῖ ἐνταῦθα ὅτι **καθηγητῆς καὶ πρωτιστεύων ἱεράρχης σέ πολυσέλιδο κείμενό του γιὰ τό Οὐκρανικό ζήτημα προβάλλει τούς Κανόνες τῆς Σαρδικῆς ἀλλά «λησμονεῖ» τούς νεωτέρους Κανόνες τῆς Καρθαγένης** καὶ τὴν ἐπικύρωσί τους ὀρισμένως ἀπὸ τὸν Β' Κανόνα τῆς ἁγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀναφερόμενος δὲ στό Ἱ. Πηδάλιον καὶ μὴ δυνάμενος νά ἀντικρούσει τὸν Θεοφώτιστο Ἅγιο Νικόδημο πειράται νά ἀπομειώσει τό κύρος τοῦ Ἱ. Πηδαλίου ἀποσιωπῶν τὸν Ἱερῶτατον καὶ Θεοφόρον συγγραφέα του, ἀποδίδων αὐτό σέ ἀνωνύμους δῆθεν συγγραφεῖς του.

Συνεπῶς κανονικό δικαίωμα ἐπανεξετάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μοναχοῦ Φιλαρέτου (Ντενισένκο) μετὰ τίς ἀποφάσεις τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἔχει μόνον ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὅπως ἄλλωστε ὁ Σεπτὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, πρὸς τὸν Ὅποῖον χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην καὶ σεβασμὸν διότι κατ' ἄνθρωπον τοῦ ὀφείλω τὴν εἰς Ἐπίσκοπον προαγωγὴν καὶ χειροτονίαν μου, ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικόν Του Γράμμα πρὸς

τόν Μακαριστόν Πατριάρχη Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον ἀποδέχεται γράφων: «Εἰς ἀπάντησιν πρὸς σχετικὸ τηλεγράφημα καὶ γράμμα τῆς Ὑμετέρας λίαν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου Μακαριότητος, ἐπὶ τοῦ ἀνακύψαντος προβλήματος ἐν τῇ καθ' Ὑμᾶς ἀδελφῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσσίας, ὅπερ πρόβλημα ὠδήγησε τὴν Ἱεράν Σύνοδον αὐτῆς ὅπως προβῆ, δι' οὓς οἶδεν αὕτη λόγους, εἰς τὴν καθαίρεσιν τοῦ ἄχρι πρότινος ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων Συνοδικοῦ μέλους αὐτῆς Μητροπολίτου Κιέβου κυρίου Φιλαρέτου, ἐπιθυμοῦμεν ἵνα γνωρίσωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγάτῃ ἀδελφικῶς ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἀναγνωρίζουσα εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ὑμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποδέχεται τὰ Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περὶ τοῦ ἐν λόγω, μὴ ἐπιθυμοῦσα τὸ παράπαν ἵνα παρέξῃ οἰανδῆτινα δυσχέρειαν εἰς τὴν καθ' Ὑμᾶς ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν» ἀναγνωρίζων, ὡς Κανονολόγος, τὴν ἀρχὴν τῆς ταυτότητος τῶν ποιῶν, γεγονός πού ἐπανέλαβε καὶ μετὰ στό γράμμα του γιὰ τὸν ἀναθεματισμὸ τοῦ ἰδίου, Φιλαρέτου (Ντενισένκο), (1997) πρὸς τὸν Πατριάρχη Μόσχας: «Λαβόντες γνῶσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀνακοινώσαμεν ταύτην τῇ Ἱεραρχίᾳ τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ προετρεψάμεθα αὐτὴν ὅπως οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἔχη τουντεῦθεν μετὰ τῶν εἰρημένων».

5. Οἱ Ἰ. Κανόνες Θ' καὶ ΙΖ' τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιέρωσαν, ὅπως προείπαμε, τὸν ἴδιο βαθμὸ δωσιδικίας γιὰ τὸν Ἐξαρχο τῆς Διοικήσεως (σημερινὸ Πρόεδρο τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου) καὶ γιὰ τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη - Ἀρχιεπίσκοπο Κων/νουπόλεως καὶ μέ αὐτὴ τὴν κανονικὴ ρύθμισι δὲν ἀνίδρυσαν μείζονα δικαιοδοσία δι' οὐδένα Πατριαρχικὸ Θρόνο. Συνεπῶς ὁ καταδικασθεὶς ὑπὸ τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα προσφυγῆς σὲ ἄλλῃ Πατριαρχικῇ Σύνοδο παρά μόνον στὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἀρχὴ ἐναργέστερα νομοθέτησε ἡ Ἁγία ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μέ τὴν διὰ τοῦ Β' Ἰ. Κανόνος Τῆς ὀνομαστικῶς ἐπικύρωσι τῶν κανόνων τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ἡ ὁποία ὅπως ἀναφέρεται ἀπέρριψε τὴν ἀπαίτησι γενικῆς δωσιδικίας τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καὶ συνεπῶς κάθε ἐτέρου Πατριάρχου ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε ὁ νεώτερος Ἰ. Κανόνας, ὁ Β' τῆς Ἁγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρισμένως ἐκύρωσε τοὺς Ἰ. Κανόνες τῆς Καρθαγένῃς καὶ ὡς νεωτέρα κανονικὴ διάταξις τροποποιεῖ κάθε παλαιότερα καὶ κατισχύει αὐτῆς, ὅπως σὲ κάθε δικαίικὸ σύστημα ἰσχύει καὶ ὡς καταδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὁμιλία τοῦ Κυρίου «Πάλιν ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιπορήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλως.» (Ματθ. 5,33-34)

Τὸ προκύπτον συμπέρασμα ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ρυθμίσεως διὰ τὴν περίπτωσι τῆς Οὐκρανίας, εἶναι ὅτι ἐσφαλμένως καὶ ἄνευ κανονικῆς ἀρμοδιότητος καὶ δωσιδικίας ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξεδίκασε ἐκκλήτους καὶ ἔκρινε ἐπὶ τελεσιδικῶν κανονικῶν ὑποθέσεων πρώην κληρικῶν ἄλλῃς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τροποποιούσα καὶ ἀκυρώνουσα ἀποφάσεις τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου χωρὶς σχετικὴ κανονικὴ ἀρμοδιότητα. Ἐπομένως οἱ ἀποφάσεις κανονικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καὶ ἀχειροτονήτων τῶν δύο σχισματικῶν Δομῶν τῆς Οὐκρανίας, πού προηγήθηκαν τῆς χορηγήσεως τοῦ Τόμου τῆς Αὐτοκεφαλίας εἶναι ἄκυρες καὶ συνεπῶς ἡ Ἀπόφασις χορηγήσεως καθεστῶτος Αὐτοκεφαλίας σὲ ἀνύπαρκτον Κανονικῶς Ἐκκλησίᾳ ἀπαρτιζομένη ἀπὸ Κανονικοὺς παραβάτες, ἀποβαίνει καὶ αὕτη ἄκυρος.

Αὐτὰ ἀσφαλῶς πρέπει νὰ καταγνωσθοῦν πλέον ὑπὸ πανορθόδοξου Συνόδου, ἡ ὁποία δι' ἐνεργειῶν τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ.κ. Βαρολομαῖον πρέπει τάχιστα νὰ συνέλθει γιὰ νὰ ἀντιμετωπιστεῖ αὐτὸ τὸ φαινομενικῶς δυσεπίλυτο ζήτημα, τὸ ὁποῖο

δυστυχώς ούδεις θέτει στην πραγματική κανονική του βάσι και κυρίως να αντιμετωπισθεί ο μέγιστος κίνδυνος διασπάσεως της Έκκλησιαστικής κοινωνίας των Όρθοδόξων Αυτόκεφάλων Έκκλησιών με άπροβλέπτους συνεπείας διά την ευστάθεια της Αγιοτάτης, Όρθοδόξου, Καθολικής Έκκλησίας της Μίας, Αγίας Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας. **Διερωτώμαι, ή Συνοδική Έπιτροπή επί των Δογματικών και Νομοκανονικών Ζητημάτων άγνοεί τά άνωτέρω;**

Η δέ Συνοδική Έπιτροπή Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων έχει μελετήσει τίς συνέπειες άναγνωρίσεως της άκύρου αυτής Αυτόκεφαλίας, όπως εισηγήθηκε στην Διαρκή Ίερά Σύνοδο, προδήλου κανονικοῦ σφάλματος του Σεπτοῦ Οίκουμενικοῦ Πατριαρχείου και **τήν βεβαία αντίδρασι του Πατριαρχείου Μόσχας** με την διακοπή της έκκλησιαστικής κοινωνίας μετά της Έκκλησίας της Ελλάδος και την τυχόν άναγνώρισι στην Ελλάδα έτέρας θρησκευτικής «Δομής» που ήδη τελεί σε κοινωνία με την υπερόρια στην Άμερική Ρωσική Έκκλησία της πρώην Συνόδου του Κάρολιτς (ROCOR); Άντιλαμβανόμεθα ειλικρινώς τον κυκεώνα που έρχεται; Είμεθα έτοιμοι να αναλάβωμε τίς εϋθύνες μας έναντι του Θεοῦ, της αιώνιότητός μας και της Ίστορίας»;

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

<https://www.ekklisiaonline.gr/nea/diefkrinisis-apo-pireos-serafim-gia-ekklisia-oukranias/>

2. Ο Μητροπολίτης Κυθήρων για την Ουκρανική «Αυτοκεφαλία».

Ι.Μ. Κυθήρων. 14 Οκτ. 2019 15:20

Του Σεβ. Μητροπολίτη Κυθήρων κ. Σεραφείμ

Άπό τό άπόγευμα της ἴδιας ήμέρας της ΊΕκτακτης αυτής Συνεδριάσεως της Ίεραρχίας της Έλλαδικής μας Έκκλησίας και μέχρι του μεσονυκτίου, αλλά και έως σήμερα δέχθηκα και δέχομαι τηλεφωνικές και προσωπικές έπικοινωνίες εκ μέρους Κληρικῶν, Μοναχῶν και Λαϊκῶν, και ένίων δημοσιογράφων, για τά γενόμενα στην κρίσιμη αυτή Συνεδρία. Περί τό μεσονύκτιο μάλιστα της πρώτης ήμέρας (του Σαββάτου) έλαβα τηλεφώνημα από την Άμερική, από τον γνωστό και από άλλη φορά δημοσιογράφο κ.Άλέξανδρο Στεφανόπουλο, ο οποίος, τελῶν έν ταραχή μετά από τίς ειδήσεις της ραγδαίας άνακηρύξεως της «Αυτόκεφαλίας» της Ούκρανίας έζήτησε να ενημερωθῆ σχετικά και ήθέλησε να μέ συνδέση στη συνέχεια με ένα ρωσικό κανάλι για σχετική ενημέρωσι.

Δέν δέχθηκα εκείνη την ώρα να δώσω συνεντεύξεις για τό Ούκρανικό «Αυτόκέφαλο», ένῶ ήταν πολύ άνήσυχοι από τίς ειδήσεις, που είχαν κυκλοφορήσει, αλλά τους υποσχέθηκα ότι έπανερχόμενος εις την έδραν μου θα έδινα τίς άπαραίτητες για τό θέμα αυτό έξηγήσεις, σχετικά με την άνακοίνωσι του Δελτίου Τύπου της Ίερας Συνόδου της Ίεραρχίας της ήμέρας εκείνης και την συνέντευξι του άρχαιότερου της Έπιτροπής Τύπου Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ.Ίεροθέου για τό ούκρανικό (12-10-2019).

Θεωρώ ότι ώρισμένες πληροφορίες δέν άπεδόθησαν έπακριβώς ως είχαν, γι' αυτό και ή άναμετάδοσις των προκάλεσαν και προξενούν έσφαλμένες έντυπώσεις και διαταραχές σε έκκλησιαστικούς και μή κύκλους. Και έξηγουμαι:

- Στην τελευταία παράγραφο του Άνακοινωθέντος της Ίεραρχίας μας αναγράφεται ότι, μετά τον έποικοδομητικό διάλογο και τίς τοποθετήσεις πολλῶν Σεβ. Ίεραρχῶν, «ή Ίεραρχία άπεφάσισε όπως άποδεχθῆ την άπόφασι της παρελθούσης Διαρκούς Ίερας Συνόδου και την εισηγήση του Μακ. Άρχιεπισκόπου Άθηνῶν και πάσης Έλλάδος κ.Ίερωνύμου, ήτοι άναγνωρίζει «τό κανονικό δικαίωμα του Οίκουμενικοῦ Πατριαρχείου για την παραχώρηση του Αυτόκεφάλου, καθώς και τό

προνόμιο του Προκαθημένου της Έκκλησίας της Ελλάδος να χειρισθῆ περαιτέρω τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνώρισεως τῆς Έκκλησίας τῆς Οὐκρανίας».

Κατόπιν τούτου εὐλαβῶς **ἔρωτῶ τὴν Ἐπιτροπὴ Τύπου τῆς Ι.Σ.Ι.**: πότε ἐρωτήθηκε τὸ Σεπτὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας μας καὶ μὲ ποιοῦ τρόπο ἀπεφάσισε νὰ ἀποδεχθῆ τὴν ἀπόφασιν τῆς προηγουμένης Διαρκοῦς Ἱεραῶς Συνόδου· (ἀναγνώσθηκε ἡ ἐν θέματι ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ. στὰ μέλη τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας; ἀπεφασίσθη ἡ ἀποδοχὴ τῆς καὶ πῶς; δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός; διὰ φανεραῶς ἢ μυστικῆς ψηφοφορίας;) καὶ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπὸ τῆς Ἑλλαδικῆς μας Έκκλησίας τῆς Αὐτοκεφαλίας τῆς Ὁρθόδοξου Έκκλησίας τῆς ἀνεξαρτήτου Δημοκρατίας τῆς Οὐκρανίας;

Ἐπιμένω στὶς ἐρωτήσεις αὐτές, διότι **ὁ Σεβ. Ναυπάκτου, ὁ ἀρχαιότερος τῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου, στὴν προμνημονευθεῖσα συνέντευξί του τὴν ἴδια ἡμέρα (12-10-2019) δίνει μεγάλη βαρύτητα στὴν ἀπόφασιν αὐτῆ τῆς Δ.Ι.Σ.,** τὴσιν, ὥστε ἀπὸ αὐτὴν, κατὰ κύριο λόγο, νὰ προοδοποιεῖται καὶ νὰ προλεγαίνεται ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἀποδοχὴ τῆς παραχωρηθείσης «Αὐτοκεφαλίας» τῆς Οὐκρανίας.

Γράφει σχετικὰ: «Συζήτησαν τὸ θέμα, πολλές φορές ἢ προλαβοῦσα Διαρκῆς Σύνοδος, ἀσχολήθηκε μὲ τὸ θέμα καὶ τὸ συζήτησε: Ἐπομένως τὸ συζητήσαμε διεξοδικῶς καὶ καταλήξαμε ἐμεῖς ὡς Ἱεραρχία νὰ ἀποδεχθοῦμε τὴν ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῶς Συνόδου, δηλαδὴ τὸ δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ δίνει τὸ Αὐτοκέφαλο καὶ τὸ προνόμιο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου νὰ χειρίζεται περαιτέρω τὸ θέμα... Ἐμεῖς ἀναγνώρισαμε τὸ δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ χορηγεῖ τὸ Αὐτοκέφαλο.

Δημοσιογράφος: Ἴσως ἀναγνώρισατε καὶ τὴν 15ῃ Έκκλησία... (σ.σ. τὴν Οὐκρανικὴ «Αὐτοκεφαλία»).

Μητρ. Ναυπάκτου : Αὐτὸ συνεπάγεται. Συνεπάγεται. Συνεπάγεται.

Δημοσιογράφος : Δὲν συνεπάγεται.

Μητρ. Ἱερόθεος : Συνεπάγεται».

• Ἐπειδὴ ἡμῶνα Συνοδικὸ μέλος τῆς παρελθούσης Διαρκοῦς Ἱεραῶς Συνόδου, καταθέτω ἐν ἐπιγνώσει τῶν εὐθυνῶν μου ὅτι ναὶ μὲν ἦτο κοινῶς ἀποδεκτὸ ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸ κανονικὸν δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου νὰ ἀποφαίνεται, προκειμένου νὰ παραχωρηθῆ ὑπὸ κανονικοῦς ὅρους μία νέα Αὐτοκεφαλία, ἀλλὰ **ἡ ἐλαχιστότης μου ἐτόνιζε καὶ τὴν προϋπόθεσιν νὰ δίδεται αὕτη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκ. Πατριάρχου εἰς χώρας τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας του** ἢ ἐν ἄλλῃ περιπτώσει, κατόπιν αἰτήσεως τῆς ἐνδιαφερομένης Τοπικῆς Έκκλησίας, ὑποβαλλομένου τοῦ αἰτήματός της διὰ τῆς εἰς ἣν ἀνήκει Μητροῦς Έκκλησίας, κατὰ τὰ καθιερωμένα ἐκκλησιαστικὰ θέσμινα.

Παρά ταῦτα, ὅμως, ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ ἄλλοι Συνοδικοί - Ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς ἐπισημαίναμε ἐκάστοτε τὴν ἰδιαιτερότητα καὶ τὰ ὄγκηρά καὶ δισεπίλυτα προβλήματα τοῦ Οὐκρανικοῦ «Αὐτοκεφάλου».

Ὅλες οἱ Αὐτοκέφαλες κατὰ τόπους Ὁρθόδοξες Έκκλησίαι δὲν τὸ ἀναγνώριζον, ἐνῶ ἀποδέχονταν καὶ ἀναγνώριζον ἅπασαι τὴν ὑπὸ τὸν Κανονικὸν Μητροπολίτην Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας κ.Ὀνούφριον Κανονικὴν Έκκλησίαν.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Κανονικοῦ Μητροπολίτου Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας κ.Ὀνούφριου ὡς μὴ Κανονικοῦ Ποιμενάρχου αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ ἀπροϋπόθετος (ἄνευ δηλώσεως μετανοίας καὶ ἀποκηρύξεως τοῦ σχίσματος) ἀποκάθαρσις καὶ ἀποκατάστασις καθηρημένων, σχισματικῶν, ἀναθεματισμένων, ἀχειροτονήτων καὶ αὐτοχειροτονήτων κληρικῶν, ὧν πρῶτος τυγχάνει ὁ νέος «Προκαθημένος» κ.Ἐπιφάνιος, «χειροτονηθεῖς» ὑπὸ τοῦ καθηρημένου, ἀναθεματισθέντος καὶ σχισματικοῦ «Πατριάρχου Κιέβου» Φιλαρέτου.

Γιά τόν λόγο αυτό θεωρείται ως άμφισημος καί ἔχει διπλῆν ἀνάγνωσιν ἢ ἀπόφασιν τῆς προλαβούσης Δ.Ι.Σ., μέ τήν ὁποία ἀνεγνώρισε «τό κανονικόν δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γιά τήν παραχώρηση τοῦ Αὐτοκεφάλου» (ποίου Αὐτοκεφάλου; τοῦ ἐκάστοτε προκύπτοντος ἢ τοῦ Οὐκρανικοῦ;). Καί τό δεύτερο μέρος τῆς Συνοδικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως : «...καθώς καί τό προνόμιον τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά χειρισθῆ περαιτέρω τό ζήτημα τῆς ἀναγνώρισεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας» εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον».

Μέ τό προνόμιόν του αὐτό ὁ Μακ. Προκαθήμενος θά χειρισθῆ σοφῶς καί συνετῶς τό ἀνακῦψαν φλέγον κανονικό καί ἐκκλησιολογικό ζήτημα οὕτως, ὥστε νά ἐπιλυθῆ διά τῆς συναινετικῆς μετά τῶν λοιπῶν Μακ. Προκαθημένων ἱεροκανονικῆς ὁδοῦ ἢ θά προχωρήσῃ μόνος του εἰς τήν ἐπίλυσίν του; καί

- Ἔρχομαι τώρα εἰς τήν ἀπόφασιν, τήν «ἱστορικῆν ἀπόφασιν» τῆς Ἐκτάκτου Συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας (12 Ὀκτωβρίου 2019), ὅπως τήν ἐχαρακτήρισε ὁ Παναγ. Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.Βαρθολομαῖος.

Ὡς γνωστόν, ἐκτάκτως καί ἐσπευσμένως, μίαν ἡμέραν μετά τήν λήξιν τῶν Συνεδριῶν τῆς Τακτικῆς κατά μῆνα Ὀκτώβριον Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔλαβε χώραν ἡ Ἐκτακτῆ αὐτῆ Σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας μας.

Μοναδικός εἰσηγητής ἦταν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.Ἱερώνυμος μέ θέμα : «Αὐτοκεφαλία Ἐκκλησίας Οὐκρανίας».

Ὁ Μακαριώτατος, ἀφοῦ ἀναφέρθηκε στό ὅτι ἡ παρελθοῦσα Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας «ἠσχολήθη ἐντατικῶς» μέ τό θέμα τῆς «Αὐτοκεφαλίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καί ἐμνημόνευσε συγκεκριμένες Συνεδριάσεις Αὐτῆς γιά τό Οὐκρανικό ζήτημα, ἐνημέρωσε τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας μας διά τό ὅτι ἡ Δ.Ι.Σ. ὅλο τό σχετικό ὑλικό τό παρέπεμψε στίς δύο Συνοδικές Ἐπιτροπές, τήν ἐπί τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν καί τήν ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν, ὥστε ἀπό κοινοῦ νά εἰσηγηθοῦν δεόντως πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον.

Κοινό πόρισμα τῶν δύο αὐτῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καί τό Εἰσηγητικό σημείωμα ὑπεβλήθησαν στήν Ἀρχιγραμματεία τῆς Ἱεράς Συνόδου στίς 13 Αὐγούστου ἐ.ἔ. καί ἀνεγνώσθησαν κατά τήν διάρκεια τῆς τελευταίας συνεδριάσεως τῆς παρελθούσης Δ.Ι.Σ. στίς 28 Αὐγούστου ἐ.ἔ.

Ὁ Μακαριώτατος στήν Εἰσήγησί του ἐπικαλέσθηκε ἀπό τό κοινό πόρισμα τῶν δύο Ἐπιτροπῶν πέντε καίρια σημεία «ἐξ ἐπόψεως νομοκανονικῆς» περιέχοντα «βασικές θέσεις». Τό κοινόν πόρισμα κατέληγε ὡς ἑξῆς : «Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω θεωρήσαντες τό θέμα τῆς αὐτοκεφαλίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἐξ ἐπόψεως κανονικῆς, οὐ μὴν ἀλλά καί νομικῆς, εὐσεβάστως εἰσηγούμεθα ὅτι οὐδέν τό κωλύον τήν ἀναγνώρισιν τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καί τήν ἀπόλυτον ἐναρμόνισιν καί συμπόρευσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

Στή συνέχεια ὁ Μακαριώτατος, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τήν ἀναγραφείσα στό Δελτίον Τύπου τῆς 29ης Αὐγούστου ἐ.ἔ. ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ. (στήν ὁποία ἀναφερθήκαμε στό πρῶτο μέρος) καί ἀφοῦ ἔκαμε λόγο γιά τήν ἀναγκαιότητα «τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ κανονικοῦ θεσμοῦ τῆς Αὐτοκεφαλίας ὑπό τῆς Α' Οἴκουμ. Συνόδου (325) εἰς ὅλας τὰς ρωμαϊκάς ἐπαρχίας τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου» ἐχαρακτήρισε «ὡς ἰδιαιτέρως ἐπωφελεῖ διά τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τήν Αὐτοκεφαλίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, θά ἀποδειχθῆ δέ καί πολύτιμος διά τήν ἐνίσχυσιν τῶν σχέσεων τῶν δύο ἀδελφῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς Μεγάλης Ρωσσίας καί τῆς Οὐκρανίας» καί κατέληξε : «Ὑπό τό πνεῦμα αὐτό, εἰσηγοῦμαι τήν ἀναγνώρισιν ὑπό τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Αὐτοκεφαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς ἀνεξαρτήτου Δημοκρατίας τῆς Οὐκρανίας».

Μετά τήν Είσήγησιν αὐτήν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου ἔλαβον τόν λόγον 33 Σεβ. Σύεδροι. Προηγήθησαν οἱ δύο πολιοῖ καί πολυσέβαστοι Μητροπολίται Καρυστίας κ.Σεραφεῖμ καί Ἡλείας κ.Γερμανός, οἱ ὅποιοι ὠμίλησαν μέ πολλήν σοφίαν καί σύνεσιν ἐπί τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος, ἀναγνώρισαντες μέν ὅτι ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔχει τό κανονικό δικαίωμα τῆς χορηγήσεως ὑπό ὄρους τῆς Αὐτοκεφαλίας, ἀλλά καί ὅτι ἡ παρούσα περίστασις εἶναι πολύ κρίσιμος καί ἀπαιτεῖται μεγάλη περίσκεψις καί ἐμβριθῆς μελέτη καί ἐξέτασις, ἄνευ χρονικῆς πίεσεως, τοῦ ὅλου δυσχεροῦς αὐτοῦ ζητήματος.

Εἰς αὐτό τό «μῆκος κύματος» ἐκινήθησαν καί οἱ Σεβ. Μητροπολίται: Καισαριανῆς Δανιήλ, Μεσογαίας Νικόλαος, Πειραιῶς Σεραφεῖμ (διεισδύσας ἐπιτυχῶς εἰς τήν προβληματικήν τοῦ ὅλου θέματος ἀπό κανονικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς πλευρᾶς) καί ἡ ταπεινότης μου. Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Δρυϊνουπόλεως Ἀνδρέας καί Αἰτωλίας Κοσμᾶς δέν ἔλαβον τόν λόγον, ἀλλά συνετάχθησαν μέ τούς προλαλήσαντας Σεβ. Ἀρχιερεῖς. Οἱ ἀπουσιάζοντες, ἀλλά τοποθετηθέντες γραπτῶς Σεβ. Μητροπολίται Νέας Σμύρνης Συμεών καί Κερκύρας Νεκτᾶριος προσεγγίζουν μέ τήν ἴδια εὐαισθησία καί προοπτική τό σοβαρόν αὐτό Οὐκρανικόν ζήτημα. Καί ὁ ἀπουσιάζων διά τοπικόν Ἱερατικόν Συνέδριον Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας κ.Καλλίνικος, συμεριζόμενος τάς θέσεις τῶν ὡς εἴρηται Σεβ. Μητροπολιτῶν, ἐζήτησε νά παράσχη τήν ἐξουσιοδότησίν του εἰς τήν ἐλαχιστότητά μου σέ περίπτωσι διεξαγωγῆς ψηφοφορίας, ἀλλά δέν ἐγένετο ἀρμοδίως δεκτό τό αἴτημά του.

Οἱ ὑπόλοιποι ἐκ τῶν ὁμιλησάντων 33 Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀδελφοί, συμεριζόμενοι τήν ὑπέρ τῆς νέας Αὐτοκεφαλίας ἄποψιν καί ἑναρμονιζόμενοι πρὸς τήν Εἰσήγησιν τοῦ Μακ. Προέδρου ἔκαμαν τήν τοποθέτησίν των μέ τά ἰδικά του ἐπιχειρήματα ἕκαστος.

Δυστυχῶς, εἰς τήν δημοσιότητα ἐδόθη ἡ ἀναληθῆς εἰδῆσις καί ἡ πληροφορία ὅτι μόνο ἐπτὰ Μητροπολίται ἦσαν οἱ διαφωνοῦντες πρὸς τήν ἀναγνώρισιν τῆς νέας «Αὐτοκεφαλίας» καί ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἐτάχθησαν ὑπέρ αὐτῆς. Μεγάλο λάθος αὐτό καί θέλω νά πιστεύω ὅτι δέν εἶχε σκοπιμότητα, ἀλλ' ἦτο ἐκ παραδρομῆς. Γιατί οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν παρόντων δέν ἔλαβαν τόν λόγον, ἀλλ' αὐτοί ἐξ ὅσων γνωρίζουμε δέν σημαίνει ὅτι εἶναι ὑποστηρικτές τῆς νέας «Αὐτοκεφαλίας».

Καί τό ἄλλο μεγάλο λάθος εἶναι ὅτι διεδόθηκε ἀστραπιαῖα ὅτι ἐλήφθη ἀπόφασις ὑπέρ τῆς ἀναγνώρισεως τοῦ Οὐκρανικοῦ Αὐτοκεφάλου καί ἄρχισαν νά ἀποστέλλωνται συγχαρητήρια μηνύματα ἐκ προσώπων ὑψηλά ἰσταμένων.

Ἀφοῦ δέν ἐγένετο δεκτόν τό ἐπίμονο αἴτημα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καισαριανῆς κ.Δανιήλ, τό ὅποιο «στεντορεία τῆ φωνῆ» καί μέ θαυμαστή παρρησία ὑπέβαλε, νά διεξαχθῆ δηλ. φανερῆ ψηφοφορία, ἐφ' ὅσον ἐπίμονα ἐζητεῖτο νά παρθῆ θετική ὑπέρ τοῦ Αὐτοκεφάλου ἀπόφασις, τέτοια ἀπόφασις δέν ἐλήφθη. Οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται, ὡς γνωστόν, εἰς τόν ἐκκλησιαστικό μας χῶρο μέ ψηφοφορία: εἴτε δι' ἀνατάσεως χειρός, εἴτε φανερά, εἴτε μυστική ἢ κατόπιν ἐρωτήσεως πρὸς ὅλους τούς συνέδρους.

Ἢμπορεῖ νά ὑπῆρξαν ἀρκετές φωνές ὑπέρ τῆς Αὐτοκεφαλίας, ἀλλά σημαντικός ἀριθμός ἦτο καί ἐκείνων οἱ ὅποιοι ὑπεστήριξαν τήν ἀντίθετη ἄποψιν, ἀλλά καί αὐτῶν, οἱ ὅποιοι σιωπῶντες συμπαρετάσσοντο μέ τούς δευτέρους.

Κατακλείων τίς δηλώσεις μου αὐτές, θέλω νά καταθέσω ἐπισήμως τίς προσωπικές μου θέσεις, τίς ὅποιες ἀνέπτυξα ἐν τῇ ἐκτάκτῳ αὐτῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς ΙΣΙ διά τό σοβαρότατο αὐτό κανονικό καί ἐκκλησιολογικό Οὐκρανικό ζήτημα.

Ἀναφέρθηκα στό κοινό πόρισμα τῶν δύο ἐν θέματι Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καί παρετήρησα ὅτι ἀποφαίνονται μέν διά τό κανονικό δικαίωμα τῆς παραχωρήσεως Αὐτοκεφαλίας ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἀλλά τό συγκεκριμένο «Αὐτοκέφαλο» δέν τό προσεγγίζουν μέ τόλμη ἀπό νομοκανονικῆς πλευρᾶς. Ἔχουν στά χέρια τους τό Ἀρχιερατικό Γράμμα τοῦ Κανονικοῦ

Μητροπολίτου Κιέβου καί πάσης Ούκρανίας μέ τά πλείστα ὅσα κανονικά καί ἐκκλησιολογικά ἀτοπήματα καταμαρτυροῦνται εἰς βάρος τῶν δύο σχισματικῶν παρατάξεων τῆς Ούκρανίας καί ἀβασανίστως τά ἀντιπαρέρχονται.

Ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κιέβου ἀποτελοῦσε πάντοτε κανονικό ἔδαφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά παραθεωροῦν τήν ζῶσα παράδοσι τῆς ἀπό 300 περίπου χρόνων ἐξαρτήσεως τῆς Μητροπόλεως Κιέβου καί πάσης Ούκρανίας ἀπό τό Πατριαρχεῖο Ρωσίας. Αὕτη ἄλλωστε ἡ πραγματικότητα ἀπεικονίζεται σέ ὅλα τά Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέχρι καί τό ἐφετεινό.

Παραβλέπουν, ἴσως, τό γεγονός ὅτι ὁ νῦν Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.Βαρθολομαῖος διά Πατριαρχικῶν Γραμμάτων (1992 καί 1997) ἀναγνωρίζει τήν κανονικήν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἐπί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κιέβου καί τόν σεβασμόν τῶν ἐπιβληθεισῶν κανονικῶν ποινῶν εἰς τούς νῦν ἀποκαθαρθέντας καί ἀποκατασταθέντας καθηρημένους καί σχισματικούς κληρικούς. Καί ἀκόμη δέν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των τήν κανονικήν ἀρχήν ὅτι ἡ ἔκκλητος δέν ἀπευθύνεται εἰς ἄλλον Πατριάρχη, ἀκόμη καί εἰς τόν Οἰκουμενικόν, ὅταν ἄλλη Πατριαρχική Σύνοδος ἐπέβαλε τās κανονικάς ποινάς, εἰ μή μόνον εἰς Οἰκουμενικήν Σύνοδον.

Θά μοῦ ἐπιτραπῆ νά καταλήξω μέ τήν ἔνθερμη ταπεινή ἔκκλησί μου πρὸς τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη μας κ.Βαρθολομαῖο καί τόν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπό μας κ.Ἰερώνυμο νά μή ἐπισπεύσουν καί συμπίεσουν τά πράγματα εἰς τήν ἐνεστῶσαν κρίσιμον κατάστασιν, προβαίνοντες εἰς Ἀρχιερατικά Συλλείτουργα μετά τοῦ ὡς εἴρηται «προκαθημένου» τῆς νέας «Αὐτοκεφαλίας», πρὶν διευθετηθῆ πανορθόδοξως τό πολύπλοκο αὐτό ἀκόμα καί ἐκρηκτικό κανονικό καί ἐκκλησιολογικό ζήτημα.

<https://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/32282-o-mitropolitis-kuthiron-gia-tin-oukraniki-autokefalia>

Εκτυπῶσιμο: <https://www.imdleo.gr/diaf/2019/Ukr-Peir+Kyth.pdf>